

QUATRE OFICIS

Com tu, manyà de farga que arrabasses
la fundent terbolesa de l'escòria
que escanyes fermament amb les mordasses
per conformar els batalls de la victòria,
així el poeta en trena les balades
entre encluses, bigòrnies i claveres.
Compassa els cops i atia les mallades,
a la fornal on trempa l'estructura
que ha de soldar de nou en les fileres
on desarà la forma i la mesura.

Com un déu que maurés l'emoticona
amb l'argila i els bracs que la fan viva,
perfiles la figura àmplia i esquiva
en els revolts espessos de cada ona:
la imatge pura al gir que no t'enutja
el bell somni que agafes de les nanses,
i que no has tintat amb cap llimutja
sinó amb l'oli i l'esmalt de les faiances.

Com el vidrier que bufa amb esperança

el misto ardent que penja de la canya,
la cristal·lina llàgrima que dansa
al caramell que estreny i estireganya,
abrandes un capvespre que s'hi ablama,
i l'alè pren ardències d'una posta
que s'entumeix i eixampla en cada flama.
Fins que el caliu en crema la virosta.

Com el destre joier que poleix l'obra
amb els quirats de llum que tria amb cura,
pinces un mot, i treus el que sotsobra
al naufragi que un nou sentit madura.
(Cada cop que s'hi broden les lluors
-safirs, robins, maragdes o topazis-,
tremola la calitja amb les rojors
que encenen els miratges als oasis.)

Certesa i força encalça, el serraller;
l'orfebre, la fulgor d'un esclat nou;
clarors diamantines, el vidrier;
el terrisser, l'engalba que ens commou.
I tu, poeta, ho cerques tot alhora:
l'incendi dels rostolls i el de les sitges,

el fragant llostre en l'ànim que ens arbora,
i el clam del cant que s'ha quedat a mitges.